

Bil je visok in nikdar se ni sklanjal.

(Navzgor se vzpenjal je oblak)

*Nihče ga ni videl pasti.
Nihče ga ni slišal hropsti.
Prikazal se je spet, ležeč v razoru.
Držal je roké na prsih.*

Zaprl sem mu oči.

(Luna je tenčica)

Bil je kot iz perja.

ČOLNI NA MARNI

Eugenio Montale (1896)

Sreča plutovine, prepuščene
toku reke,
ki raztaplja okrog prevrnjene mostove
in v soncu obledeli ščip:
čolni na reki, gibki sred poletja,
in mirujoče žuborenje mesta.
Z vesli spremljaš travnik, če nanj stopi
lovec na metulje s svojo mrežo,
in ovijalko vrh zidu, ki v njej
kri zmajeva ponavlja se v cinobru.

Glasovi v čolnih, pokanje z bregov,
o ritmično udarjanje pirog
v večeru, ki se spušča
med temne krošnje orehov, toda kje
je letnih časov leni mimohod,
ki bil je zarja brez meja in poti,
kje dolgo je pričakovanje in kje ime
praznine, ki zdaj vdira v naju?

Sanje so v naslednjem: širen,
neskončen dan, ki med jezovi, skoraj
negiben že, svoj blesk preлива in delo
človeških rok za slehernim ovinkom,
prihodnost še zadržano, a brez groze.
In sanje so bile še drugo, toda njih odsev,
negiben na bežeči vodi in pod visečim
in nedosegljivim gnezdnom plášice,
bil najčistejša je tišina v skladnem
kriku opoldneva, in le podaljšek jutra
je bil večer, veliko vrenje
bilo je veliki počitek.

Tu... še vztraja
le barva miši, ki je švignila
skoz ločje, ali pa strupeni brizg
kovine škorca, ko izgine
v dimu na obrežju.

Drugič pa
ponavljaš — kaj ponavljaš? In kam pelje
to ustje, gomazeče v enem samem
izlivu?

To je večer. Zdaj že lahko
odrineva, dokler se ne prižge Veliki voz.

(Nedeljski čolni plovejo po Marni
v dan, ki je tvoj praznik).

V LUČI NEBESOV

Salvatore Quasimodo (1901)

Iz mlak kipijo blaženi oblaki,
tudi ogenj zraka bo dogôrel
v čvrstem srcu.

Pozno je, o ljubljena mladost.
A znal ljubiti bi vse zemeljsko
v svetlobi nébesov, v teminah vetra,
a čez slednji videz žêno, ki sem srečal jo,